

Alekszandr Viktorovics Jerjomenko versei
Lángi Péter fordításában

A környezet összekapcsolása

*Lépjünk kapcsolatba tehát
két rendszert érintve össze,
a ragozásra a szabályt
a legvégsőig követve.
Van szabály közeledésre.
Valahogy bekövetkezik,
valamely táblázat szerint,
mint, mondjuk, a szorzás rendje,
hol az ismeretlent, tudom,
pályáján hol találhatom.
Létezik-e némi mezsgye,
ködöt s párát elválasztván,
Vagy mi – sok mikrorészecske
ködös kellék vagyunk csupán.
Ez a pont az álom vége,
szárnyaló dal a sebesség.
Célt és eszközt összetéve
kettőződni nem tudunk még.
És a kérdés logikus lesz
ibolyaszín éjszakákon:
költők vagytok vagy mind jampec,
kin a nadrág flancos bársony?*

V. Viszockijhoz

*Észrevettem, bármennyit iszom,
egykettőre józan leszek újra.
Észrevettem, kettő vagyok, és a
lét peremén egyensúlyozom.*

*Gyűrött lelkem egyengetem bár
farkasüvöltésig, gyászmiséken.
Tévedésből rákiáltok én, de
hál'istennek már mennyekben jár.*

*Észrevettem, bármennyit iszom,
gitárpergés epicentrumában
mintha holmi erőtér munkálna:
„lét peremén egyensúlyozom.”*

*Bár a Bajkált sötéttel befedd!
Költészetünk, az egészet fojtsd meg!
Kit a gáz halálra mérgezett,
nem mond már feletted soha verset.*

*Hosszabbítani a hírt lehet,
de a tér itt nem lesz soha tágabb,
ha határát át se lépheted,
két napra sem, ennek a hazának.*

*Masnit köthetünk a csillagon,
nyomtathatunk ilyen-olyan verset.
Erdő tükröz eget, mint a tó,
s állnak a fák, talpig égszínkékek.*

„A nyújtónforgási szabályt”

*A nyújtónforgási szabályt,
beáll, kezével s... – elfeledte.
A korlátfát ahol kereste,
ott végül zsákutcát talált.
Mellig feszes homokban, már
birodalom zsongott körötte,
szürkült is, borzongott a teste,
s szemén, e két szíromcsodán
eső és hó, ahogy beeste.
S mint inni készülő, kicsit
biccentve kényszerű mosollyal,
aranylón és kirobbanóban,
Uram, hát kit szeressek itt?...*

Mikor a vihar részébe lesve

*Mikor a vihar részébe lesve
bűvölnek eső dobolta szavak,
nehéz, fehér kert forgásba szalad,
akár egy cseppfolyós mozdony teste,
ezt cigis dobozzal gyűrje össze,
hol ampermérő a „Belomor” lesz.
Ó, épp ilyen nagy a gyöngyházfelleg
égbolton kezdődő mitózisa!
Azt mondom, tovább nő ettől fogva,
és nyomja a homályos pedálokat,
hogy ázott kertünk a tartozékokat
végül kellő
formába csavarozza.*

Vízszintes ország

*Áll vízszintesen az ország.
A meghatározói vele.
Nem mérheted egymáshoz sose
az átlót itt és az irányt.
Kertes a ház.
Négyzet az ablak.
Hull a hó átlósan zuhogva.
Holnapra összeáll kupacba,
s ott az már egy másik irány.
Hiszen létezik a sátán,
a mélységből kiformázzik.
Génius most – zseniális.
A lóláb ma nem is látszik.
Így igaz, komám.
Igyál! – Fenéig!
Kertes a ház. Ha akar, susog.
Félálmában. Vajh kik értik,
hogy mit motyorog...*

A fenti versek Alekszandr Viktorovics Jerjomenko *Vízszintes ország* című kötetében jelentek meg.

Alekszandr Viktorovics Jerjomenko 1950-ben született Gonosihában. Zarinszkban végezte a középiskolát. Volt matróz, tűzoltó, kőműves, s az altáji területi lapnál irodalmi munkatársként dolgozott. 1977-től Moszkvában élt, beiratkozott a Gorkij Irodalmi Főiskolára. 1986-tól publikált, 1990-ben jelent meg első kötete. Azóta alig ír új verseket.

Utolsó megjelent kötete *Opus magnum* címmel látott napvilágot a moszkvai Dekont+ Kiadó gondozásában 2001-ben.

Lángi Péter 1942. november 2-án született a Fejér megyei Zámolyon, az ELTE Bölcsészettudományi Karán magyar–orosz szakon tanult, 1967-ben szerzett egyetemi oklevelet. Ez évtől nyugdíjazásáig (2005) a keszthelyi Nagyváthy János Szakközépiskolában tanított. Verseit a *Pannon Tükör*, *Hévíz*, *Vár* című irodalmi folyóiratok, illetve különböző antológiák: *Helikon öröksége*, *Keszthelyi múzsa*, *Palack-*

posta, *Hévíz* közölték. Műfordításait a *Napútonline*, *Ambroozia*, *Nagyvilág*, gyerekverseit a kolozsvári *Szivárvány* folyóiratokban jelentette meg.

Önálló verseskötetei: *Késői invokáció* (versek, műfordítások) Pannon Tükör Könyvek, 2010, *Ószidőm leltára* (versek, műfordítások) Pannon Tükör Könyvek, 2015.